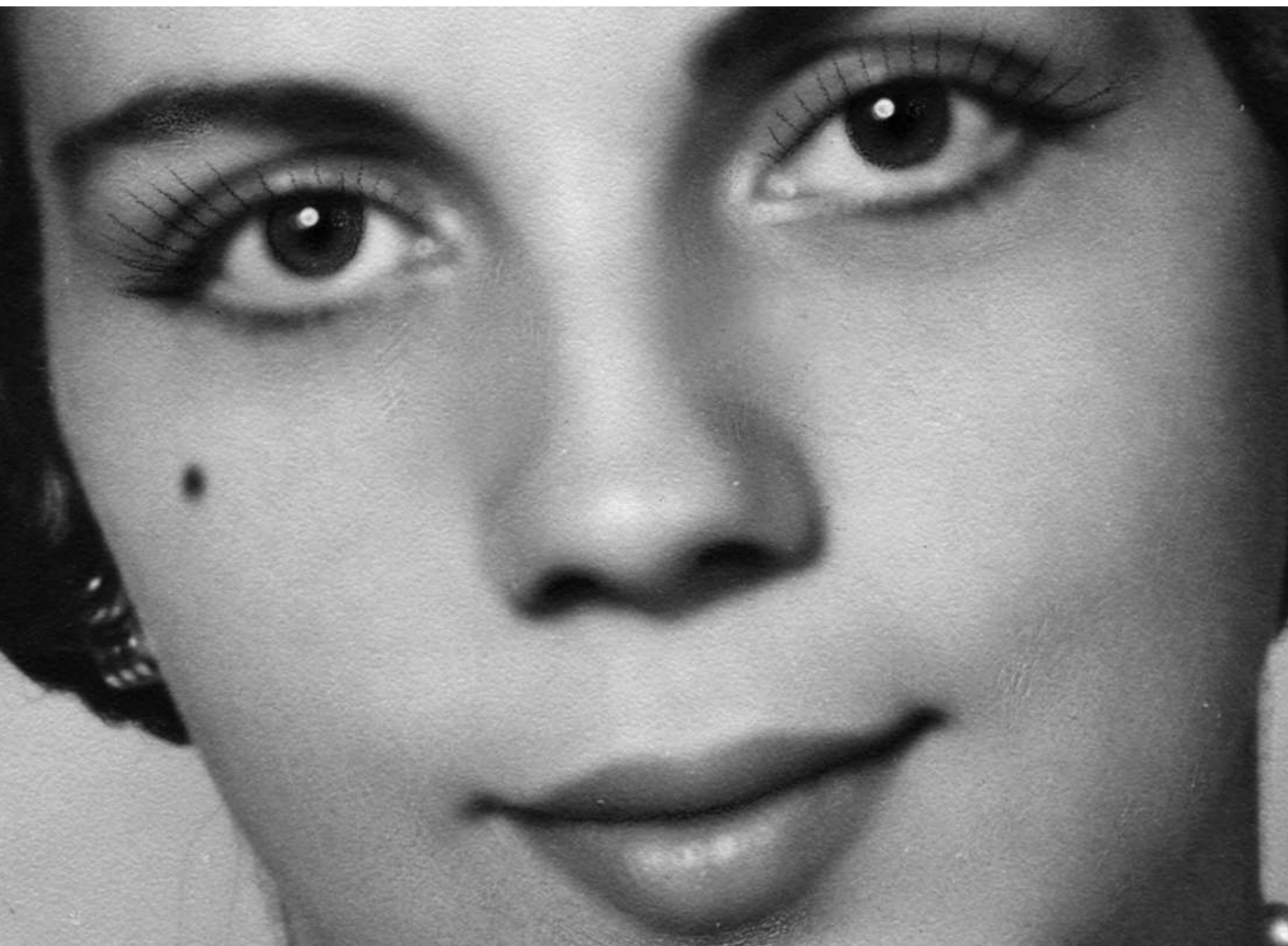

02

NONIKA ΓΑΛΗΝΕΑ

ο άγνωστος
θεατής

ΟΙ ΡΟΛΟΙ-«ΟΓΚΟΛΙΘΟΙ» που έπαιξα επί σειρά ετών στο θέατρο Ιλίσια (στα έργα «Λεωφορείο ο Πόθος» του Τέννεσου Ουίλλιαμς, «Ταξίδι Μεγάλης Μέρας μέσα στη Νύχτα» του Ευγένιου Ο' Νηλ, «Η Επίσκεψη της Γηραιάς Κυρίας» του Φρίντριχ Ντύρρενματ, «Ο Χορός του Θανάτου» του Αύγουστου Στρίντμπεργκ και σε τόσα άλλα) είναι, ως γνωστόν, οι λεγόμενοι ρόλοι ρεπερτορίου. Δηλαδή προορισμένοι να παιχτούν από ηθοποιούς μιας κρατικής σκηνης σε περιορισμένο αριθμό παραστάσεων. Δεν είναι ρόλοι που μπορεί να τους αντέξει ψυχικά και σωματικά μια ηθοποιός παίζοντάς τους εφτά μήνες κάθε βράδυ και με διπλές παραστάσεις επί τρεις φορές την εβδομάδα. Πόσο μάλλον όταν σ' αυτή την υπέρβαση προστίθεται όλη η ευθύνη της οργάνωσης ενός θεάτρου, όλη η οικονομική ευθύνη, οι μεταφράσεις και τόσα άλλα καθημερινά προβλήματα.

Τα τελευταία χρόνια λοιπόν στο «Ιλίσια» (συμπλήρωνα γύρω στα είκοσι πέντε χρόνια στο θέατρο) μόλις έμπαινα στο καμαρίνι μου μ' έπιανε ένας φοβερός πονοκέφαλος. Κάθε βράδυ. Ζούσα με ασπιρίνες, με μασάζ πριν βγω στη σκηνή και με χιλιάδες χάπια, υποτίθεται ειδικά για πονοκεφάλους, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Έβγαινα στη σκηνή άρρωστη. Ήξερα πως δεν ήμουν σε θέση να υπερασπίσω τον εαυτό μου απέναντι στο κοινό, να δικαιολογήσω την ύπαρξή μου πάνω στη σκηνή. Ένιωθα ανεπαρκής κι αυτό με σκότωνε. Οι ρόλοι απαιτούσαν ένταση, ερωτισμό, αντοχή κι εγώ ήμουν ουσιαστικά ανύπαρκτη. Μόλις τελείωνε η παράσταση όμως, ο πονοκέφαλος σταματούσε. Δεν ήξερα τι κάνω. Πώς να διακόψω τις παραστάσεις; Τι θα γινόταν το θέατρο; Ούτε να αναβάλω παράσταση μπορούσα. *The show must go on*. Θυμάμαι πως εκείνη την εποχή ο Cartier είχε βγάλει ένα καινούριο άρωμα που λεγόταν *Must*. Έστειλα και μου το αγόρασαν, γιατί έλεγα πως αυτό το άρωμα είχε γίνει για μένα. Η ζωή μου ήταν μόνο ένα *must*, ένα «πρέπει».

Ένα βράδυ λοιπόν ήμουν σε απόγνωση, άρρωστη από πονοκέφαλο, ως συνήθως. Ευτυχώς ο ρόλος ήταν δραματικός (έπαιζα τη Μαίρη Ταϋρόν στο «Ταξίδι Μεγάλης Μέρας») και μου έδινε τη δυνατότητα να κλάψω. Αρχιζε το έργο και έλεγα κάτι που δεν προοριζόταν να γίνει κατανοητό από το κοινό. Μια «απόχρωση», μια «υποψία» χιούμορ, πίκρας, πόνου, που ήταν περισ-

σότερο μια σκέψη της ηρωίδας παρά κάτι που είχε ως στόχο να «περάσει» κάτω στην πλατεία. Τότε κάποιος θεατής με πολύ ζεστό ήχο φωνής, με μια ανεπαίσθητη αντίδρασή του, μ' έκανε να νιώσω την «επαφή». Μια ιδιαίτερη επαφή. Ερωτική. Αρχισα να παίζω γι' αυτόν. Είμαι βέβαιη πως το κατάλαβε. Έπαιζα πρώτα με το σώμα μου και μετά με το μυαλό μου. Πιστεύω πως εκείνο το βράδυ ξεπέρασα τα όριά μου ως ηθοποιός. Δεν ξέρω αν αυτό ήταν δημιουργία, αλλά έτσι ένιωσα. Δεν ξέρω ποιος ήταν ο θεατής. Δεν ήρθε στο καμαρίνι μετά την παράσταση. Αρχισα να παίζω αυτό το παιχνίδι κάθε βράδυ. Αναζητούσα έναν θεατή, παίζοντας με το σώμα και μετά με το μυαλό. Αναζητούσα τον άγνωστο, εκείνον ή κάποιον άλλο, που χωρίς να το ξέρει θα μπορούσε να με κάνει να υπάρξω. Αυτό τον άγνωστο για τον οποίο έπαιζα κάθε βράδυ. Αυτό τον άγνωστο που έτρεμα μην παρουσιαστεί μετά την παράσταση στο καμαρίνι και χαθεί η μαγεία. Αυτό τον άγνωστο που είχε γίνει μέρος της ζωής μου και που, αν κατάφερα να τα βγάλω πέρα, το οφείλω σ' αυτόν.